

Setba odporu

(The Seed of Discrepancy)

kázáno ve Phoenixu, Arizona, USA dne 18. ledna 1965

Pro dnešní večer jsem zvolil krátký text, který bych rád, dá-li Pán, přečetl, abychom si ukázali souvislost. Nejdříve přečtu z Matouše 13 od verše 24-30 a trochu později od 36 až 40. Začnu 24. veršem z Matouše 13.

Jestliže se čte Slovo, dobře poslouvejte. Moje slova selžou, Jeho nikoli.

„Jiné podobenství předložil jim, rka: Podobno jest království nebeské člověku, rozšívajícímu dobré semeno na poli svém. Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho, a nasál koukole mezi pšenici, a odšel. A když zrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol. I přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdaližs dobrého semene nenasál na poli svém? Kdeže se pak vzal koukol!? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž tedy, ať jdeme a vytrháme jej? On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice. Nechte ať obě spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprve koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromažďte do stodoly mé!“

(Pozn. překl.: V něm. př. Bible zní 28. verš: „...to učinil nepřítel...“)

Všimli jste si: „Vytrhejte nejprve koukol a svažte jej v snopy!“? Když jsem to nedávno večer četl – byl jsem na modlitbě v Catalinských horách – přišlo na mne něco neobyčejného. Přemýšlel jsem o tom, které Slovo bych mohl vzít a použít, abych to vyložil dnes večer.

Když jsem sestoupil dolů, našel jsem slovo *Discrepanz*. Vzal jsem lexikon a podíval se, co znamená slovo *Discrepanz*. Podle Webstra to znamená „zasévat spor“ – „odporovat“, „nesouhlas“, – „zasévat něco jiného“ nebo „být v rozporu s tím, co tu již je“. Pomyslel jsem si tedy, že dnes večer to téma pojmenuji „Setba odporu“. Spoléhám, že Pán požehná Svě Slovo, zatímco se věnujeme té věci.

Víme rovněž, že ve verších 36-43 prohlásil a vyložil, jak tato setba zrála. Jelikož jsme právě u toho, rovněž je přečteme:

„Tedy propustiv zástupy, šel domů Ježíš. I přistoupili k Němu učedníci jeho, řkouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole. ON pak odpovídaje, řekl jim: Rozséváč dobrého semene jest Syn člověka. A pole jest tento svět, dobré pak sítě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka. A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestiž ďábel, žeň pak jest skonání světa, a ženci jsou andělé. Protož jakož vybrán bývá koukol a ohněm spálen, takť bude při skonání tohoto světa. Pošle Syn člověka anděly své, i vyberouť z království Jeho všecka pohoršení,

i ty, kteříž činí nepravost, a uvrhouť je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a skřípění zubů. A tehdážť spravedliví stkovíti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš.“

Protože Ježíš to podobenství vyložil sám, známe jeho význam. Zatímco se ještě zabýváme setím semene a žní, On to již vykládá. Věřím, že Ježíš, ačkoli řekl toto podobenství ve Svě době, přesto měl na mysli konec světa, resp. konec časového období, a to tento den. Věřím, že se tento text dnes večer týká právě té hodiny, v níž žijeme, neboť Ježíš zde úplně zřetelně řekl, že shromažďování se bude konat na konci toho věku. Na konci bude shromážděna pšenice a rovněž i plevel, který bude spálen. Pšenice bude ale vzata do Jeho království. Tak věřím, to bylo.

Existuje ještě jedno místo Písma, které způsobuje, abych v to věřil. Napsal jsem si je. Je to Matouš 24, 24, kde je řeč o setbě odporu. Ježíš řekl, že obojí bude tak blízko sebe, že by dokonce vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Je to téměř stejné.

Na jiném místě stojí psáno, že déšť padá na spravedlivé i nespravedlivé.

Vzpomínám si ještě na svůj zážitek, když jsem se poprvé setkal s letničnickými lidmi. Bylo to v Mishawake, Indiana. Navštívil jsem jednu velkou konferenci v hale, která byla přibližně tak velká jako tato. Sešli se ze severu a jihu. Museli se kvůli rasovému rozdělení v oněch dnech sejít tam. Mezi letničnickými bratry existovaly dva hlavní směry. Ještě nikdy jsem o nich neslyšel, ani se s nimi nesetkal. Tam jsem slyšel mluvení jazyky poprvé. Během konference jsem seděl v poslední řadě. Protože jsem u nich nebyl členem, ale jen mladým baptistickým kazatelem, posadil jsem se docela vzadu. Vzpomínám si ještě, že jsem vůbec nevěděl, oč jde, když jsem poprvé slyšel někoho mluvit v jazycích. Účastníci se toho obzvláště dva muži sedící vpředu. Jeden mluvil v jazycích, druhý vykládal, co řekl. Začal jsem bádát v Bibli, jak jsem jen mohl a zjistil, že to bylo podle Písma. Přesně to měl Duch svatý podle Písma působit.

Bylo to následujícího dne. V noci bylo mé srdce tak rozrušeno. Spal jsem v kukuřičném poli, neboť jsem neměl dostatek peněz, abycsi mohl dovolit lůžko. Stačily mi právě pro zpáteční cestu. K snídani jsem si koupil dva dny staré „berlíňany“ nebo žemle. Pozvali mne, abych jedl s nimi, ale neměl jsem peníze, které bych jim mohl dát. Bylo to v těžkém čase, v době hospodářské krize 1933. Proto jsem si myslil: „Jak bych to měl udělat? Jíst bych s nimi nechtěl, ale chtěl bych vědět, co mají. Mají něco, co já nemám.“

Ráno mne i ostatní kazatele žádali, abychom se přišli představit na pódium, kdo jsme a odkud přicházíme.

Řekl jsem jen: „William Branham, evangelista, Jeffersonville,“ a posadil se. V tom čase jsem byl nejmladším kazatelem na pódiu. Příští den mne volali na pódium, abych mluvil. Byli jsme velice požeňnání. Potom, co jsem mluvil, jsem se seznámil s různými lidmi, kteří mne pozvali do svých církví.

Přitom jsem si myslil: „Kdybych jen mohl potkat ty dva muže, co mluvili v jazycích a vykládali!“ To hořelo v mém srdci. To jsem chtěl stůj co stůj!

Jak jsem vám zpočátku řekl, přijal jsem jeden malý dar. Víte, že dary a povolání jsou neodvolatelné; člověk je má po celý život. Jsou-li to dary Boží, rodí se člověk již s nimi. Dělo se to stále už od doby, co jsem byl malým dítětem. Lidé, kteří mne znají po celý život, vědí, že to souhlasí. Tehdy jsem ještě nevěděl, co to je. Nazývám to vidění, ovšem tehdy jsem ještě nevěděl, co to bylo. Myslíl jsem: „Jen kdybych mohl s nimi mluvit!“ Ducha, jenž byl v budově, jsem skutečně považoval za Ducha Božího.

Podařilo se mi mluvit s jedním z nich. Položil jsem mu několik otázek a zjistil, že byl skutečně pravým křesťanem. Nebylo o tom žádné pochyby. Ten muž byl skutečně věřící. Potom jsem mluvil s tím druhým a jestli jsem se kdy setkal s pokrytcem, tedy to byl on. Ten muž byl ženatý se světlovlasou ženou, ale měl dvě děti s tmavovlasou ženou. Pomyslíl jsem: „Co teď? Jsem úplně zmatený.“ Jsem fundamentalista, musí to být podle Slova, jinak to není správné. S Duchem je to stejné. Po všem, co vím, se ten první vyjevil jako pravý, druhý jako docela neupřímný. Duch však spadl na oba. Jak to může být? Byl jsem z toho užaslý.

Za dva roky nato jsem se modlíl v jedné jeskyni, kam jsem vždycky odcházal na modlitbu. Docela zaprášený jsem v jednom odpoledni vyšel z té jeskyně a svou Bibli položil na kládu. Vítr otevřel k Židům⁶, kde je řeč o tom, co s námi bude v posledních dnech, jestliže odpadneme od pravdy. Potom již nebudeme moci být obnoveni k změně mysli, protože již nezbyvá žádná oběť za naše hřichy. Trny a bodláčí jsou nepotřebné a jejich konec je spálení. Déšť však často padá na zem, aby ji svlačil a učinil plodnou. Trny a bodláčí jsou zavrženy, pšenice je sebrána. Pomyslíl jsem si: „Ach, to byla jen náhoda, že vítr otevřel zrovna tohle.“ Pak jsem tam Bibli opět položil. Myslíl jsem: „Nyní uvidím.“ Hned přišel vítr a zase to otevřel. Stalo se to třikrát za sebou. Pomyslíl jsem si: „To je zvláštní.“

Když jsem vstal, pomyslíl jsem: „Pane, proč jsi mi právě zde otevřel Bibli, kde opětovně čtu to Slovo: „Jestliže však rodí trní a bodláčí, je nepotřebná

a jde vstříc prokletí, jehož konec vede k spálení ohněm.“?” Řekl jsem: „Proč jsi mi otevřel toto místo?“

Pak jsem něco viděl.

Pravá vidění přicházejí, aniž bychom je museli uvádět do chodu. Je to Bůh.

Vzhlédl jsem a viděl, jak se přede mnou točila Země. Byla úplně zorána a zvláčena. Bíle oděný muž po ní chodil a sel pšenici. Když zašel za obzor, přišel muž, jenž vypadal strašně. Byl oblečen černě a všude rozhazoval semeno plevele. Obojí vzešlo společně. Obojí bylo žízňivé, neboť bylo třeba deště. Zdálo se, že se každá rostlina se skloněnou hlavou modlí: „Pane, sešli déšť! Sešli déšť!“ Tu přitáhli velké mraky a déšť spadl na obojí. Když se to stalo, napřímila se malá pšenice a řekla: „Chvála Pánu! Chvála Pánu!“ Malý plevel vedle poskočil a řekl: „Chvála Pánu! Chvála Pánu!“ Pak ustalo vidění.

Déšť padá na spravedlivé i nespravedlivé. Tentýž Duch může padnout ve shromáždění a jásají všichni: Pokrytci, křesťané – všichni dohromady. To souhlasí. Avšak na čem to záleží? Po ovoci jejich je poznáte. Jen na tom se to pozná.

Nyní chápete, že divoký oves nebo divoká pšenice a jiné obilí mnohdy přesně tak napodobí pravé kultivované zrno, že dokonce ti vyvolení by mohli být téměř svedeni. Míním, že žijeme ve věku, kdy by o těchto věcech mělo být mluveno a kázáno.

Všimněte si 41. verše. V posledních dnech bude obojí stát tak těsně vedle sebe, že On se nemůže spolehnout na to, že určitá církev je od sebe oddělí, řekněme metodisté, baptisté nebo letničtí. ON řekl, že vyšle Své anděly, aby je od sebe oddělili. Přijde Anděl, aby vykonal oddělení, roztržení mezi pravými a zvrácenými. To nemůže vykonat nikdo, kromě Anděla Páně. ON řekne, co je správné, a co zvrácené. Bůh řekl, že pošle na konci času Své anděly – ne již předtím, ale na konci času, aby shromažďovali. Víme, že toto nyní je ten před námi stojící čas žně. Anděl se ve skutečnosti překládá „posel“. Víme, že existuje sedm andělů sedmi církví. To se nedělo během církevních věků.

Povšimněte si, kdo byli podle Jeho slov rozséváči a kdo byl semeno. Jedním rozséváčem byl On, Syn Boží, který rozséval semena. Po Něm přišel nepřítel, jenž byl ďábel, a zasil semeno odporu. To se stalo v každém věku, od doby, co svět existuje. Od počátku byla v běhu stejná věc.

Řekl: „Semeno Boží je Slovo Boží.“ Na jednom místě řekl Ježíš: „Slovo je semeno.“ Každé semeno bude rodit podle svého druhu. Jestliže tedy

křesťané, děti Boží, děti království se stanou Božím semenem, pak musejí být Slovem Božím – tím Slovem Božím, které je oznámeno v tom věku, v němž žijí, jakožto zaslíbené semeno věku. Na počátku dal Bůh Své Slovo a každý věk měl své semeno, svůj čas, svá zaslíbení.

Když vystoupil Noé, byl semenem Božím, Slovem Božím pro onen věk.

Když vystoupil Mojžíš, nemohl přinést poselství Noémovo. Nebylo by nic platné, neboť to bylo semeno Boží pro jiný čas.

Když přišel Kristus, nemohl vystoupit s poselstvím pro čas Noémův nebo Mojžíše. Byl to Jeho čas, kdy panna měla být těhotná a porodit Syna, který měl být Mesiášem.

Věk Lutherův, věk Wesleye, věk metodistů, všechny věky až k letničnímu věku leží za námi. Každý věk dostal Slovo zaslíbení. Lidé toho věku, kteří zažijí uskutečnění zaslíbeného Slova, jsou semenem toho věku, podle toho, co zde Ježíš řekl – jsou dětmi království. To souhlasí. Zjevení Ducha svatého, jež se děje skrze Jeho děti, je setba království v tom určitém věku.

Nepřítel, satan, zasil plevel, setbu odporu. On je tím viníkem, který způsobil tuto strašlivou věc. Satan rozséval své semeno od počátku, když Bůh položil Svoji první žeň lidí na zem. Ovšem, že Adam věděl, že existuje poznání pravdy o správném a převráceném, on se tím však ještě nezabýval.

Víme, že Bůh dal Svým dětem k jejich ochraně Své Slovo. Nemáme jinou ochranu, než Slovo Boží. To je naše ochrana – nikoli bomby, bunkry nebo kryty, nikoli Arizona, Kalifornie nebo cokoli jiného. Máme jednu ochranu, to je Slovo. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi – Ježíš Kristus. ON je naší jedinou ochranou. Jestliže jsme v Něm, potom jsme bezpečni.

Vpravdě věřícímu není dokonce ani hřích započítáván. Věděli jste to? Kdo je z Boha narozen, nehřeší. Nemůže hřešit. Hřích mu není dokonce ani počítán. David řekl: „Blaze člověku, jemuž Pán hřích nepočítá.“ Jste-li v Kristu, nemáte žádost hřešit. Ctitel, který je jednou pro vždy očištěn, již nemá vědomí viny. Nemáte po tom žádnou žádost. Pro svět můžete být hříšníkem, avšak pro Boha jím nejste, protože jste v Kristu. Jak byste mohli být hříšníkem, jestliže jste v tom bezhříšném? Bůh vidí jen Toho, v Němž se nacházíte.

Nuže, v čas žně. Na počátku Bůh zasel Své Semeno do země a vložil je do srdcí Svých dětí, Své rodiny, aby Slovo zachovávali. Jejich jediná ochrana byla zachovávat Slovo. Potom přišel nepřítel a rozbil závory tím, že zasel semeno odporu v protikladu ke Slovu Božímu. Jestliže to byl

na počátku odpor, potom je to stále ještě tak. Všechno, co je přidáváno ke Slovu, je stále ještě setbou odporu. Nedbám nic toho, odkud to přichází, zda od organizace, od armády, od politických mocností – všechno, co nesouhlasí se Slovem, je setbou odporu.

Jestliže se tu postaví nějaký muž a tvrdí, že je kazatelem evangelia, ale přitom říká, že dny divů jsou za námi, pak je to setba odporu. Jestliže tu někdo stojí a tvrdí, že je kazatelem nebo pastorem církve a nevěří, že Ježíš Kristus, ve všech jednotlivostech, až po Své fyzické tělo, je včera, dnes i na věky tentýž, pak je to setba odporu. Jestliže tvrdí, že divy i apoštolská doba je za námi, pak se při tom jedná o setbu odporu. Řekne-li se: „Božské uzdravování neexistuje“, pak je to setba odporu. Svět je toho plný. Ona (setba) utlačuje a dusí pšenici.

Podotkli jsme, že ďábel byl označen jako rozsévač první setby odporu. Víme to podle 1. Mojžíšově. Tam to najdeme. Zde v Matouši 13 činí Ježíš odpovědným za každé odchýlení od Jeho Slova stále ještě ďábla. I v tomto roce 1965 je setbou odporu všechno, co stojí v protikladu k napsanému Slovu, co s Ním nesouhlasí nebo je vlastním výkladem. Bůh to nepotvrdí. Nemůže. Nedá se to smíchat. Jistě, že ne. Je to jako semeno hořčice, které se nesměšuje s ničím jiným. Nelze je křížit. Musí to být to pravé.

Setba odporu! Semeno, které zasel v zahradě Eden Bůh, zrodilo Ábele. Když zasel semeno odporu satan, zrodil se Kain. Jedno zrodilo spravedlivého, to druhé nespravedlivého. Protože Eva uposlechla slovo odporu, které stálo v protikladu ke Slovu Božímu, rozkutálela se koule hříchu a od té doby se stále ještě valí. Nikdy se toho zcela nezbavíme, dokud nepřijdou andělé a nevykonají rozdělení. Potom vezme Bůh Svě děti do Svého království, a plevel bude spálen.

Kdybychom tak měli více času pro toto téma! Takhle se můžeme dotknout jen toho nejdůležitějšího, abychom se v několika minutách mohli modlit za nemocné.

Obě semena vyrostla společně, jak to zde v našem textu v Matouši 13 Bůh řekl: „Nechtě obojí společně růst.“ Kain šel do země Nód, našel tam ženu a oženil se. Potom, co byl Ábel zabit, nechal Bůh na jeho místě vyjít Seta. Jedna generace šla za druhou, jak těch pravých, tak nepravých. Víme však, že obojí se vždy navzájem stýkali, až zlo vzrostlo tak, že Bůh musel lidstvo zničit.

Přesto rostla obě semena, semeno odporu i semeno Boží, až se objevili jejich představitelé. Jedno vyvrcholilo v Jidáši Iškariotském, druhé v Ježíši Kristu. ON byl semenem Božím; ON byl počátkem Božího stvoření; nebyl

nic menšího než Bůh. Jidáš se narodil jako syn zatracení. Přišel z pekla a vrátil se do pekla. Ježíš Kristus byl Syn Boží, zjevené Slovo Boží. Jidáš Iškariotský byl ve svém odporu synem ďábla, který přišel do světa, aby podváděl jako Kain, jeho praotec, na počátku.

Jidáš si na církev jenom hrál. On nebyl opravdově upřímný a ve skutečnosti nevěřil, jinak by Ježíše nezradil. On však zasel semeno odporu. Domníval se, že by mohl mít přátelství se světem, s mamonem a rovněž přátelství s Ježíšem. Pro něho však bylo příliš pozdě, aby proti tomu něco podnikl. Když přišla hodina smrti a on učinil to zlé, překročil dělicí linii. Zasal příliš daleko a nemohl již zpět. Musel jít na té cestě dále jako podvodník. Zasal setbu odporu a chtěl přízeň velkých organizací oné doby, totiž farizeů a saduceů. Domníval se, že by si mohl vydělat trochu peněz a stát se oblíbeným mezi lidmi. Zdali to není důvod, proč se tolik lidí odchyluje od Slova – protože chtějí získat přízeň lidí! Potřebujeme přízeň Boží, ne přízeň lidí. Přesně to však učinil Jidáš, když tento odpor v něm vyvrcholil.

Víme, že Ježíš byl Slovo. U Jana 1 je řečeno: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo ... A Slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi.“ Slovo tedy bylo semeno. Potom se semeno stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jestliže Jidáš byl semenem nepřítele a odporu, tedy i on se stal tělem a bydlel mezi námi v osobě Jidáše Iškariotského. Nikdy neměl skutečně pravou víru. Měl něco, co považoval za víru. Existuje pravá víra a zdánlivá víra.

Pravá víra v Boha věří Bohu a Bůh je Slovo. Nikdy k tomu nic nepřidá. Bible nám praví ve Zjevení 22, 18 v poslední kapitole, že náš díl bude vzat z Knihy života, jestliže přidáme jedno slovo, nebo ubereme.

Proto to nemůže být něco nejasného, nýbrž jen pravé nesmíchané Slovo Boží. To jsou synové a dcery Boží, kteří ne vůlí člověka, ani stiskem ruky nebo nějakým druhem křtu, ale z Ducha Božího, skrze Ducha svatého jsou zrozeni a skrze něž se Slovo samo projevuje. To je pravé semeno Boží. Nepřítel přistoupí k Církvi a stane se velmi přísně věřícím podle ustanovení víry nebo podobně. O to však nejde. Všechno, co se odchyluje od pravdy Slova Božího, je odpor.

Jak to poznáme? Říká se: „Mají právo je vyložit.“ Ne, žádný člověk nemá právo vykládat Slovo Boží. ON je Svým vlastním vykladačem. ON něco zaslíbí, pak to vykoná. To je pak výklad toho. Všechno, co stojí v protikladu ke Slovu Božímu, je odpor. Absolutně!

Jak jsem řekl, Jidáš neměl pravou víru. Měl zdánlivou víru. Měl takovou víru, že si myslel, že toto by mohl být Syn Boží. Ale přesto nevěděl, že to byl Syn Boží, jinak by to neučinil. Muž, který se zřetelem ke Slovu Božímu, které je přece pravda, uzavírá kompromisy, má zdánlivou víru. Pravý služebník Boží bude setrvávat na Slovu.

Nedávno večer přišel jeden kazatel z Arizony, který je v čele proslulé školy zde v tomto městě, a řekl mi: „Rád bych vás v jedné věci opravil, kdykoliv by se vám to hodilo.“

Odpověděl jsem: „Toto je nejlepší příležitost, o jaké vím. Pojd'te jen sem!“

Přišel a mínil: „Pane Branhame, vy se snažíte něco dělat. Věřím, že jste čestný a upřímný, avšak vy se pokoušíte přinášet světu apoštolské učení. Apoštolský věk přece přestal s apoštoly.“

Odvětil jsem: „Předně bych se vás chtěl zeptat, můj bratře, zda věříte, že každé Slovo Boží je inspirováno?“

Odpověděl: „Ano, jistěže tomu věřím.“

Řekl jsem pak: „Ukázal byste mi tedy prosím, ve Slově, kde apoštolský věk přestal? Jestliže mi to můžete ukázat, budu věřit totéž, co Vy.“

Pokračoval jsem: „Pisatel z apoštolské doby podává zprávu, že o letnicích, kdy nastal apoštolský věk, se lidé ptali: ‚Muži a bratři, co máme činit, abychom byli zachráněni?‘ Ten, který měl klíče království nebeského, odpověděl: ‚Pokání činte a dej se jeden každý pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, pak přijmete dar Ducha svatého. Neboť vám platí to zaslíbení i vašim dětem a všem, kdo ještě daleko stojí, kolik jich Pán, náš Bůh, povolá!‘ Jak tedy může Slovo samo sobě odporovat?“

Ten muž řekl: „Dnes večer jsem velmi nachlazen.“

Odpověděl jsem: „To si také myslím.“

Řekněte mi nyní, zda Bůh stále ještě volá. Jestliže Bůh ještě volá, pak apoštolský věk stále ještě trvá. Jistě. Jak mnoho jich Pán, náš Bůh, ještě kdy zavolá! Dokud ještě volá, je to stále ještě apoštolský věk, neboť Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

Dnes poznáváme, že tento odpor byl zaset v každém věku. Kdyby to bylo možné, vyložil bych to v příštích deseti až patnácti minutách, ale nejde to. Dělo se to během všech věků. Všichni, respektive většina nás čte Bibli. Když přišel Ježíš, setkal se s tím odporem, odchýlením.

ON byl zjeveným Slovem, byl Božím výkladem Slova, neboť On řekl: „Prozkoumejte Písmo, neboť se domníváte, že je v něm věčný život, a ono to skutečně je, které o Mně vydává svědectví.“ Tady to máte! ON byl výkladem Slova. I každý znovuzrozený syn a každá znovuzrozená dcera Boží je v tomto věku výkladem Slova. Jste psanými dopisy, všemi čtenými. Ano.

Povšimněte si, On řekl: „Nadarmo Mě vzývají, protože předkládají úchylná učení. Nadarmo Mě uctívají, protože přednášejí svá učení, učení odporu, lidská učení, lidská ustanovení a tvrdí, že je to Slovo Boží, ačkoliv se Slovem Božím nemají nic společného.“

Sledujte, každý věk rodí takovou úrodu. Tak tomu bylo ve všech věkách a náš nebude žádnou výjimkou. Máme tu stejnou věc a je to mocnější věk, než všechny ostatní dohromady, neboť nastává konec dějin světa. Ten největší odpor, jaký kdy na zemi existoval, je dnes.

V jiných věkách je odpor odtahoval od pravého živého Boha k modlám.

Dnes je to tak, jak řekl Ježíš: Je to tak blízko sebe, že by dokonce i vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Mluv o odporu! Ó, je tak svůdný. Satan je mezi lidmi a je takovým doktorem teologie, že může Slovo učit téměř dokonale. Ježíš na to poukázal. Pozorujte ho, někde to pak přijde. (Pozn. Překl.: je míněn odpor.) Řekne: „To přece nebylo určeno pro dnešek.“ Ó, přece je to ono, neboť tak to Bůh řekl.

Sledujte, co se stalo. Stejně odchylení rozdmýchalo hněv Boží ve dnech Noé, když Bůh poslal Svého proroka, který kázal jako planoucí oheň a volal lidi k pokání. Odpor zanikl. Co však učinil satan? Začal hned nato znovu a zasel ho opět do Cháma. To úplně souhlasí.

Potom vystoupil Mojžíš, velký prorok z pouště, aby vyvedl lid izraelský. Co se stalo? Mojžíš, velký prorok Boží, jim přinesl absolutní pravdu, potvrzenou pravdu. Potkal se s Bohem. Bůh dokázal, že se s ním potkal. Ti lidé tam, ti kněží měli svá náboženství, rituály, práva a všechno ostatní. **Mojžíš však tu stál jako potvrzení výkladu Slova. Nezapomeňte to. Mojžíš byl Božím výkladem Jeho zaslíbení. ON řekl, že to učiní. Byl Božím výkladem.**

Co se stalo? Církev právě vyrazila z Egypta a byla několik dní na cestě, když satan přišel v jednom člověku, v druhém Kainovi. Byl to Balám. Zasel mezi ně odpor. Víme, že to souhlasí. Balám svým učením:

„Všichni jsme si rovni, sloužíme stejnému Bohu jako vy ...“ fundamentálně viděno, měl pravdu. Přinesl oběť, jak ji Bůh požadoval: Sedm skopců, sedm býků na sedmi oltářích a modlil se právě tak dokonale k těmž Bohu, jako to činil Mojžíš na poušti, úplně přesně tak. Ale stejné to nebylo. Bylo nám tím předstíněno, co se stane. Byl tam opět Kain projevený v osobě Balámově. Zde byl Bůh projevený v osobě Mojžíšově. ON Své Slovo vykládal skrze jednoho určitého člověka a uvedl ve známost Sama Sebe i Svě zaslíbení skrze člověka. A již povstal odpor.

Tak se to stalo ve dnech Jidáše. Přišel se svým odporem.

Myslete na to, hřích, že lidé věřili: „Všichni jsme si rovni; uctíváme téhož Boha; měli bychom všichni patřit k jedné církvi; měli bychom být jeden lid ...“ tento hřích Izraeli nebyl odpuštěn. Ježíš sám řekl: „Oni všichni zemřeli!“

Všichni zahynuli, až na tři. Byli to ti, kteří věřili v zaslíbení a setrvali na něm. Když slaboch řekl: „Nemůžeme tu zemi zabrat, nejsme k tomu způsobilí, atd.“ uklidňovali Kálef a Jozue lid a řekli: „Jsme víc než s to, abychom ji obsadili, neboť Bůh nám to zaslíbil, úplně jedno, kdo se postaví proti nám.“

Stále ještě můžeme kázat božské uzdravování a křest Ducha svatého. Stále ještě máme sílu Boží, abychom se oddělili od věcí tohoto světa. Tak to Bůh řekl! Apoštolský věk neustal a také nepřestane; trvá dále.

Vypátrali jsme toho starého rozsévače odporu. Myslete na to, že tento hřích nebyl odpuštěn. Bratře, jestliže nebyl odpuštěn tehdy, co potom je nyní, jestliže se sejde pravé semeno ze všech věků?

Sledujte, to, co Balám učinil, pokračovalo dále, až konečně vyvrcholilo vystoupením Jidáše Iškarjotského. Druhé semeno vešlo do Ježíše. Co to bylo? Jidáš a Ježíš byli obrazem na Kaina a Ábele. Jidáš byl pobožný, Kain byl rovněž pobožný. Kain vystavěl oltář, přinesl oběť, vzýval Boha, byl při tom právě tak upřímný jako ten druhý. Avšak hleďte, neměl zjevení o Slovu. Myslíl, že Adam a Eva jedli jablko nebo jiné ovoce. Ábel věděl skrze zjevení, že to nesouhlasilo. Byla to krev, která je dostala ven, proto obětoval beránka. Bůh vydal svědectví o tom, že jeho oběť byla správná. Potom se stal Kain žárlivým a zabil svého bratra. Jak zabil svého bratra na totožném oltáři, na němž zemřela jeho oběť – beránek, který na oltáři zemřel, tak stejně zradil Jidáš Ježíše Krista před oltářem Božím. Zabil Ho tím, jako Kain zabil Ábele. Kain byl setbou odporu.

Stejně to bylo s Balámem, najatým prorokem, mužem, který by to býval musel lépe vědět. Bůh jej varoval znameními a divy. Dokonce oslice prom-

livila v neznámé řeči. Přesto šel jednoduše dále. Byl narozen k tomu, aby byl rozsévatelem odporu. Jestliže Ježíš předpověděl, že tento věk skončí v tom největším odporu, jaký kdy existoval – vlašný laodicejský věk, v němž byl odstraněn z církve – jak by to mohlo být něco jiného než odpor? Jistě, že to je. Končí to v tomto věku.

Na Golgátě to bylo opět jako s Kainem a Ábelem.

Sledujte, potom co Ježíš vystoupil na nebesa, byl seslán dolů Duch svatý. Přivedl semeno – Slovo k životu, jak jsme o tom uvažovali včera večer. Je to On, který oživuje Slovo. „Oživit“ znamená: přivést k životu. Duch svatý přivede k životu jen Slovo, kterým přece je, ale žádné ustanovení víry. Nemůže, neboť s ustanovením víry nemá nic společného. Je životem Božího Slova, neboť On je Bůh. ON oživuje tělo.

Povšimněte si, co se stalo. Jak Bible sděluje, napsal Jan svým dětem: „Dítky, slyšeli jste o příchodu antikrista. Už nyní je ve světě a působí v dětech neposlušnosti.“ Bylo to asi tak třicet let poté, co spadl Duch svatý. Když Duch svatý přišel, přivedl pravé Semeno k životu. Potom ale přišlo opět odchylení. Tak to pokračuje.

Pravé Slovo bylo potvrzeno. Když vystoupili staří proroci, potvrdili Slovo Boží jako pravdu. Možná, že někdo četl o koncilu v Nicei nebo o čase před ním. Bylo to během patnácti dní krvavé politiky, kdy tam vystoupila římská skupina a chtěla udělat z Církve denominaci. Proroci, kteří byli oblečení do ovčích kůží a živili se rostlinami, se zastali Slova. Co se však stalo? Slovo ztratilo mezi lidmi vliv. Hlasovali proti Slovu a zavedli místo toho dogmata odporu do rané katolické církve. Přidali k tomu papeže, přidali biskupy a ještě to a ono. Odstranili skutečný význam Petra, Marie i ostatních a udělali z nich modly, až z toho nezbylo nic jiného, než pohanská ceremonie, která název „křesťanské náboženství“ pouze nese.

Co to bylo? Setba odporu. Poprvé se církev na zemi stala organizací. Co to bylo? Začali sít setbu odporu tím, že se přidávalo a ubíralo.

Kdo kdy četl v Bibli, že se v pátek nesmí jíst maso? Kdo kdy slyšel o tom, že někdo v Bibli byl pokropen, místo, aby ho pokřtili ponořením? Kdo kdy slyšel co o „Ave Maria“? Kdo slyšel kdy o celém tom nesmyslu, který mají i protestanti? Hrniec nemůže nazývat kotel špinavým. Kdo se provinil při nejnepatrnějším, je vinen celou věcí. Kdo kdy slyšel, že se Bůh zabývá nějakou organizací? Ukažte mi příklad, kde jedna z nich zůstala živá potom, co se z ní stala organizace. Zemřeli na místě a nikdy více nepovstali. Je na čase, aby se něco stalo. Je čas, aby Bůh začal působit.

Ničí se vliv na lidi. Totéž bylo učiněno dnes. Ničí vliv a říkají: „Ó, tato skupina svatých koloběžek. V tom nic není.“ Je to odpor. Postavte se tváří v tvář Slovu a hleďte, čím je. Pohleďte, zda Bůh vykládá Svě vlastní Slovo. Bůh je s to vzbudit Abrahamovi děti z těchto kamenů. Amen!

U prvních křesťanů bylo Slovo dokonale potvrzeno. Bůh je ode všeho osvobodil, nemoci uzdravil, měli proroky, mluvili v jazycích, vykládali je, přinášeli poselství, která se pokaždé ukazovala pravdivá. Avšak přes všechna potvrzení Slova hlasovali lidé proti a zvolili denominaci. Ta je matkou všech organizací. Obě nyní dospěly k úplné zralosti. Opět bylo rozsíváno. Ono téměř zemřelo, avšak ve dnech Luthera opět rozkvetlo, jak jsme se zde o tom rozhovořili v předchozím poselství ráno při snídani. V Lutherových dnech zase vykvetlo. Co potom učinili? Hned potom, co tento velký muž zemřel, udělali organizaci.

Ve dnech Johna Wesleye, potom, co to anglikáni s učením o věčné jistotě a všem ostatním dovedli tak daleko, že to byl již skoro univerzalizmus, to rozkvetlo znovu. Co se ale stalo, jakmile on, Asbury i ostatní byli mrtví? Založili organizaci, a nyní máte mnoho rozličných druhů metodistů. Poté vystoupili jiní: Alexander Campbell, John Smith atd.

Nakonec vzplanuly nové letnice. Lidé ze všeho vyšli. Co se stalo potom? Dobře se rozběhli. Co vás napadlo? Co vás zadrželo? Vrátili jste se do téhož bahna, do stejného kalíšťe, z něhož jste vyšli, znovu jste se přiklonili k odporu. Abyste mohli zakládat organizace, museli jste uzavírat kompromisy ohledně Slova. Pokaždé, když Bůh posílal něco nového, nemohli jste to přijmout. To souhlasí. Zase to byl odpor. Sledujte, je to, jak jsem řekl před několika dny: Stéblo, které vyrůstá z kořene, potom dostává lístky a roste dále až ke klasu. Opět to proniklo stéblem a objevilo se. Pleva vypadá téměř jako samotné zralé zrno. Mysleli jsme, že to je již ono. Avšak když ji otevřete, není uvnitř ještě vůbec žádné zrno. Je pouze nositelkou, v níž zrno roste, a potom sama odumře. Život jí opouští a jde dále do zrna. Církvím, které rozsávali, dali jméno.

Dnes zjišťujeme, že naše tzv. církve – až k letničním, nebyly spokojeny s tím, aby vyšly ven, – ne, museli jsme utvořit své vlastní skupiny. Povstalo všechno možné; museli jsme mít to a ono a opět založit novou skupinu. Někdo vystoupil a řekl: „ON přijde na bílém oblaku!“ Jiný tvrdil: „ON přijede na bílém koni!“ A již vznikly dvě různé skupiny. Co je to? Byl zaset odpor. Ať to může být cokoli – jestliže On přijde, vyloží Svě vlastní Slovo. Vyčkejme času. Protože o tom zrovna mluvíme – poselství

tohoto dne nepřijímají. Stále je poukazováno na to, co Bůh bude činit nebo co učinil, ale co právě koná, toho nedbají. Tak vnášíme rozpor.

Dnes můžeme vidět, že všechny naše církve sely vítr a sklidily bouři. Už nemáme taková modlitební shromáždění a bohoslužby, jaké jsme měli kdysi. Co se stalo? Nechali jsme padnout naše směrnice.

Dokonce letniční sbory jsou plné žen, které mají krátké vlasy. To dříve nebylo dovoleno. Mají namalované obličej, nalakované nehty a všechno možné. Vpředu stojí moderní muži, co byli již třikrát nebo čtyřikrát ženatí; stejně tak diákon. Jaký to rozpor! Je to špína. Jak to jen dokáží? Bůh by něco takového ve Svě církvi nestrpěl. Musejí jít k nějaké organizaci, aby se tam dostali. Ti se ale obávají něco proti tomu říci, neboť jinak by byli z té organizace vyhozeni. Bůh nám dej muže, kteří nejsou svázáni s ničím jiným, než s Bohem a Jeho Slovem, muže, kteří o tom říkají pravdu. To právě potřebujeme. Co jsme udělali? Zaselí odpor. Zasevali jsme do větru, nyní sklízíme bouři.

Pohleďte, nyní budou shromáždění ke spálení. Napadlo vás, že Ježíš vyjádřil toto: „Nejdříve budou shromáždění a svázání, potom všechny tyto snopky budou složeny na jednu hromadu a nakonec spáleny.“? Jeden snopek se jmenuje „metodisté“, ostatní „baptisté“, „presbyteriáni“, „luteráni“. Všichni se sejdou ve Světové radě církví. Co to znamená? „Nejdříve je seberte!“ Hallelujah! Zpozorovali jste to? ON nejprve sbírá plevel tím, že jej odlučuje od pšenice, odděluje. „Seberte je a spalte je.“ Všichni budou spáleni soudy Božími, protože zaselí rozpor (odpor) mezi lidmi. Mají formu pobožnosti, ale nedopouští, aby její moc byla poznána a popírají Slovo, jen aby setrvali na náboženských nárocích na dogmata, jež někdo zavedl tím, že se je pokoušel vložit do Slova. Nebude to fungovat. Je to odpor. Nyní volám jako tehdy velký prorok Amos, který tam ve městě pravil: „Nejsem prorok, ani syn proroka.“ Řekl: „Lev řval: Kdo by se neměl bát? Bůh Pán mluvil, kdo by neměl mluvit jako prorok?“ Ohlašoval soud nad svou generací. Tentýž Bůh, kterému se domníváte sloužit, vás zničí.

Napište si to. Je to na pásce. Zapamatujte si to. Tentýž Bůh! Lidé se teď scházejí k této velké žni ve Světové radě církví. Budete tam muset vejít. Nemůžete zůstat venku. Buďte vyjdete jako jednotlivci, nebo tam vejdete. Nebude existovat žádné „mezi tím“. To bude to znamení šelmy. Nikdo nebude smět prodávat nebo kupovat, jediné, že by přijal znamení, respektive ten odpor. Zůstaňte venku, nebo vyjděte. Utečte před tím! Vzdalte se od toho! Bůh - jemuž, jak tvrdí, slouží - je zničí. Ten velký Bůh lásky!

Řeknou: „Ježíš se za to přece modlil, abychom byli všichni jedno.“

Také stojí psáno: „Jak mohou jít dva spolu, jedině, že by spolu souhlasili?“ ON řekl: „... aby byli jedno tak, jako Já a Otec jedno jsme.“ Otec byl Slovo a On byl zjevené Slovo. ON byl jedno s Otcem, neboť byl uskutečnění zaslíbeného Slova Božího.

Tak je to dnes, tak to bylo ve všech dobách. Ano! Protože je Bůh jeden, chtěl by, abychom i my byli jedno. Jak mají být jedno, když jedni popírají panenské zrození, druzí božské uzdravování, atd. Je to takový zmatek. Mnozí z nich nevěří ani v Boha, mnozí věří, že byl jen Synem Božím nebo synem Josefovým, kterého jen „Synem Božím“ nazývali. Tak to skutečně je. Luther a Zwingli byli jako dvojčata.

Jiní věří, že byl skutečně dobrým člověkem. Křesťanská věda říká, že byl prorokem, ale jen obyčejný člověk, a ne Bůh. Jestliže On nebyl Bůh, pak byl největším svůdcem, jakého svět kdy měl. Buďto byl Bohem, nebo vůbec nic. ON byl Bůh. ON byl sám Bůh, který se v osobě Božího Syna stal mezi námi tělem. Jistě! To byl On!

Nyní poznáváme, že odpor vešel dovnitř. Víme, že je zde. To nikdo nemůže popřít. Ó! Všimněte si toho. ON zničí skupinu, která si činí nárok, že slouží Bohu. Dejte na to pozor.

Bůh zasadil Své semeno. Budu pomalu končit, neboť je na čase začít s modlitební řadou. Bůh zasadil semeno a jeho jméno jest Ježíš Kristus.

Jak Pán dá, budu v několika večerech kázat o tom, kam se Bůh rozhodl položit Své jméno. Nebo třeba při nějaké snídani, budu-li mít k tomu víc času.

ON je jedinou cestou úniku. Jedině On je pravý vládce. Jedině On je pravý Bůh, kromě Něho neexistuje žádný jiný. „Já jsem Bůh, jediný Bůh,“ řekl. Ježíš řekl: „První přikázání jest: Slyš, Izraeli: Pán, náš Bůh, je jedině sám (jeden) Pán! JÁ to jsem. Proč čekáte na jiného? JÁ jsem přišel ve jménu svého Otce, vy mne však nepřijímáte; kdyby přišel někdo jiný ve svém vlastním jménu, toho byste přijali.“ To učinili v Nicei.

Zeptáte se: „Jsi křesťan?“

„Jsem baptista.“

„Jsi křesťan?“

„Jsem letniční.“

„Jsi křesťan?“

„Jsem metodista.“ Jiné jméno!

Pokud se ale týče jména Ježíše Krista, tak od toho se vzdalují, jak jen mohou. S tím nechtějí mít nic společného, neboť On je Slovo a Slovo se projevuje! Dbejte té jediné cesty úniku. ON je Růže Sáronská, tak to říká Bible. Avšak každé označení Boha se hodí na Ježíše Krista. ON je Alfa, Omega; Začátek a Konec; On, který byl, je a přijde; Kořen i Potomek (výhonek) Davidův, obojí; Hvězda jitřní, Růže Sáronská, Lilie v údolí, Alfa, Omega, Otec, Syn, Duch svatý; všechno v Ježíši Kristu. ON byl plné zjevení Boží; Jahweh se stal tělem a přebýval mezi námi. Přesně to On byl. ON byl Růže Sáronská. Co učinili s Růží Sáronskou? Byla lisována, vytlačena, aby z ní získali parfém. Krásná růže musí být rozdrčena, aby z ní byla získána vůně. Byl to nádherný život, život, jaký ještě nikdy předtím nebyl žit. Avšak na Golgotě musel být vytlačen.

Olej pomazání se získával z růže Sáronské a lili jej na hlavu Aronovu. Musel tím být pomazán dříve, než mohl vstoupit za oponu do svatyně svatých a předstoupit před Pána. Musel být pomazán olejem z růže Sáronské, aby mohl jednou v roce vejít a postříkat trůn milosti. Pomazání na něm muselo být příjemnou vůní pro Pána, aby tam vnesl krev beránka poté, co jí byl sám postříkán, a na jeho rouchu se visela granátová jablka a zvonky. Musel jít určitým krokem a ony zvonily: „Svatý, svatý, svatý Pánu!“

ON je Růže Sáronská, tato sladká libovůně, pomazání na Jeho lidu. Nemůžete před Něj předstoupit s ustanovením víry nebo s něčím jiným, ale s pomazáním Růží Sáronskou, Slovem. ON je také Lilií v údolí.

Jak se získává opium? Opium se získává lisováním lilií, že? Lékaři to používají ve svých laboratořích. Je-li člověk nervózní a rozčilený nebo má-li nějaká žena pocit, že se zblázní; běhá sem a tam, křičí a je hysterická, pak lékař vezme trochu opia, vstříkne jim je do žíly a již se uklidní. Na okamžik je to pryč. Jakmile ale působení opia ustane, dostanou se do horšího stavu než předtím.

Ale říkám vám, přátelé, to je jen symbol na pravé opium Lilie v údolí, kterou znám. ON je Lilie v údolí. Na Golgotě byl vypresován. Byl zraněn pro naše přestoupení, Jeho ranami jsme uzdraveni. Byl lisován jako květina. ON byl nejvýznamnější Květinou, jaká kdy rostla. ON byl Lilií v údolí, nádhernou Růží Sáronskou. Věřím, že když jednoho večera jako dnes visel mezi nebem a zemí, sňal hříchy světa a navrátil světu uzdravení. Bible říká, že je tentýž včera, dnes i na věky.

Příteli, když Bůh přikázal Mojžíšovi na poušti, aby vztyčil měděného hada, byl to symbol na Něho. Had z bronzuje symbolem odsouzeného hříchu. Měděný had symbolizuje již odsouzený hřích, bronz poukazuje

na božský soud, jako kupříkladu měděný oltář, na nějž byla oběť položena. I Eliáš vzhledl a viděl, že nebe bylo jako bronz. Na národ přišel Boží soud, neboť odpadl od Boha a nevěřil. Bronz symbolizuje soud, Boží soud. Had symbolizoval již odsouzený hřích. Ježíš byl pro nás učiněn hříchem a vzal soud Boží na sebe. Byl zraněn kvůli našim přestoupením, rozbit v důsledku našich provinění, trest byl vložen na Něho, abychom měli my pokoj, a ranami Jeho jsme uzdraveni. Bůh má Svoji skleněnou skříňku dnes večer plnou opia pro vás, křesťanští přátelé, kteří jste nemocní a trpíte. Jste unavení, je to pro vás příliš těžké, již to nemůžete déle snést. Tento moderní čas, v němž žijeme, vám způsobuje zmatek.

Slyšeli jste ve vysílání „Lifeline“ dnes večer, že Rusko plánuje ovládnout celý svět? Dříve, než se to může stát, musí nastat vytržení. Jak to je potom blízko, přátelé? Velmi, velmi blízko.

Nechcete Ho dnes večer z celého srdce hledat? ON je Lilie v údolí; On je včera, dnes i na věky tentýž. Je dnes večer zde, aby se vyvýšil mezi Svým lidem, jako Mojžíš vyzdvihl znamení pro odsouzený hřích, a nejen pro hřích, ale i pro nemoc. Myslete na to, Ježíš řekl: „Jako Mojžíš vyvýšil hada, tak musí být i Syn člověka vyvýšen.“ K čemu jej vztyčil Mojžíš? Pro hřích, nevíru a nemoc. I Ježíš byl vyvýšen kvůli hříchu, nemoci a nevěře. Bylo to to stejné.

Dnes večer se nacházíme ve dnech tohoto velkého odporu. Ježíš Kristus v Lukáši zaslíbil, že to bude ve dnech před příchodem Páně, jak to bylo ve dnech Sodomy, a že se Syn člověka zjeví, jak se tehdy zjevil Abrahamovi. Elohim, Bůh, přišel v lidské podobě k Abrahamovi, zdržel se tam a řekl mu, co myslela Sára ve svém srdci, přesto, že byla za Ním ve stanu a On ji neviděl. Řekl, co dělala a nazval ji „Sára“. Abrahama neoslovil jeho původním jménem „Abram“, nýbrž „Abraham“; Sarai nikoli „Sarai“, ale „Sára“. „Kde je tvá žena Sára?“

Odpověděl: „Je ve stanu za Tebou.“

Potom pravil: „Za rok kolem tohoto času přijdu zase k tobě. Potom bude mít tvá žena Sára syna!“ Tu se zasmála do sebe. Zeptal se: „Proč se smála?“

Ježíš řekl, že se Syn člověka zjeví stejným způsobem jako tehdy, krátce předtím, než ten velký odpor bude shromážděn a spálen. Co je to? Tím bude Ježíš Kristus úplně nově před vámi vyvýšen jako tentýž včera, dnes i na věky. Věříte tomu? Pak chceme hlavy sklonit k modlitbě.

Drahý Bože, milujeme Tě. Tvé Slovo je pro nás pokrmem, ó Pane. Milujeme je. Žijeme z něho, Pane. Zdá se, jako bychom toho nemohli dostat

dost. Milujeme posadit se za Tvůj stůl, shromáždit se kolem Tvého Slova a těšit se z těch požehnání, Pane, když se tak sejdeme jako bratři a sestry, kteří jsme byli vykoupeni, skrze krev Syna Božího. Jsme výtěžek za Tvoji krev. Přišli jsme sem dnes večer, Pane, a zasvětili jsme tyto večery modlitbě za nemocné. V Písmu jsi řekl, že jsme Tvými ranami uzdraveni. Pak vůbec ani není potřeba se za to modlit, nýbrž my pouze přiznáváme své hříchy, neboť Tvými ranami jsme uzdraveni (dokonaná přítomnost). Ó, jaký to den spásy! Jaké zaslíbení Immanuele! Je to určitě pravda.

Řekl jsi: „Malou chvíli, a svět Mne již neužít, ale vy Mne uvidíte, neboť Já (osobní zájmeno), budu s vámi, ano ve vás až do konce světa.“ Na konci času, krátce před velkým zničením, to bude podle toho, jak jsi řekl, právě tak, jako tehdy, dříve, než spadl oheň na Sodomu a pozemský svět shořel: má opět nastat zjevení Syna člověka, jak se to stalo v čase Sodomy. Otče, ať to lidé nepromeškají.

Jako nešikovný člověk se modlím, ó Bože, abys mi odpustil, jestliže bylo nesprávně vyjádřeno, co jsem řekl o „Uvedení do pohybu“. Miluji je, Pane. Modlím se, aby to nezmeškali. Nechť toto je jeden z nejmocnějších večerů, Pane. Nechť každý, kdo je nemocný, trpící, slepý a cokoli ještě, Pane, je dnes večer uzdraven. Nechť je každý hříšník zachráněn. Nechť každý nevěřící v tomto okamžiku přijme Krista do svého srdce. Dej to, Otče, všechno je ve Tvých rukou. Předáváme se Tobě a chtěli bychom zažít, abys přišel do našeho středu.

Řekl jsi v Janu 14, 12: „Kdo věří ve Mne, bude skutky, které Já činím, také činit.“ Víme, jak jsi se dával lidem poznat, neboť jsi byl Prorok, o němž Mojžíš řekl, že vystoupí. Po staletí již neměli proroka, všude byl odpor, přesto muselo být Boží Slovo naplněno. Proto se Slovo stalo tělem. Totéž bylo s tím odporem. Otče, dnes vidíme, jak se z odporu znovu stává obrovská otep. Poznáváme, že i Slovo nabývá postavy. Požehnej nás dnes večer, Otče. Předáváme se Ti spolu s Tvým Slovem. Cokoliv budeš považovat za nutné, učiň s námi, Pane. Ve jménu Ježíše. Amen.

(Jedna sestra mluví v jazycích - překl.) Buďte nábožní. Nevíme, co řekl. Možná, že nám chce něco sdělit. Buďte proto ještě okamžik velmi nábožní. (Jeden bratr dává výklad - překl.)

Amen. Četli jste v Písmu, jak se jednou nepřítel přiblížil s ohromnou mocí? Všichni byli shromážděni, tu přišel Duch Boží na jednoho muže a řekl mu to. Prorokoval, kam mají jít a číhat v záloze. Tak zvítězili nad svými nepřáteli. Nyní se zase blíží. Existuje místo, kde budou vaši nepřátelé zničeni: Uchopte ruku Boží. Ruka Boží je Kristus. Přirozeně,

Slovo. Přijměte je dnes večer do svých srdcí, zatímco budeme vyvolávat modlitební řadu.

Myslím, že Billy pro dnešní večer opět rozdal modlitební lístky. Začínáme s B 85. Včera večer jsme jich vyvolali patnáct. Tolik se jich na jeden večer obvykle snažíme vyvolat. Připravte si své lístky: Nyní začínáme. Přijde jich přibližně patnáct na řadu. B 85 až 100. B jako Branham. Kdo má B 85? Zdvihněte ruku. Ó ano, tam vzadu. Osmdesátpět. Pojď, prosím, dopředu. Možná, že jsou zde cizí, kteří nevědí, jak to probíhá. Můj syn – nebo když tu není, bratr Borders nebo někdo jiný sem přijde. Vezme sto z těchto lístků a před lidmi je promíchá. Pak vám dá jeden lístek. On nemůže říci, zda budete na pódium zavoláni. Ví to právě tak málo, jako já. Potom večer ze všech lístků zavolám asi deset až patnáct čísel. To ale nemá nic společného s vaším uzdravením. Může se stát tam, kde sedíte. Sledujte, co se stalo posledního večera. Kolik vás bylo včera večer zde? Ukažte mi vaše ruce. Všude v celém shromáždění byli lidé uzdraveni.

To byli nyní osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát sedm, osmdesát osm, osmdesát devět, devadesát. Ať sem přijdou. Zde je ještě někdo. Tím jsou zde všichni. Nyní devadesát až sto.

Pro ty, kteří nemohou běžet, zde máme tři, ne – dokonce čtyři pojízdné židle, jak vidím. Máte-li modlitební lístek, jehož číslo je vyvoláno, a nemůžete chodit, potom zdvihněte svoji ruku. Budete sem pak dovezeni.

Jestliže nemáte modlitební lístek, zůstaňte sedět a modlete se. Řekněte: „Pane Ježíši, dej, abych to dnes večer byl.“ Kolik jich nemá modlitební lístek? Zdvihněte svoji ruku. Dobrá. Chtěl bych něco říci a doufám, že to nevyzní rouhavě. Tehdy přišla jedna žena, která neměla žádnou modlitební kartu, jak bychom dnes řekli. Prodrala se zástupem a řekla (prosím, dobře poslouvejte): „Jen kdybych se dotkla lemu Jeho roucha, budu uzdravena.“ Kolik vás zná ten příběh? Dobrá. Co učinila? Dotkla se Jej, šla dále a posadila se. Ježíš se obrátil. Věděl, kde byla. Souhlasí to? Znal její nouzi, že ano? Věděl, co měla, a řekl jí to. Ucítla ve svém těle, že krvotok přestal. Souhlasí to? Proč? Protože se Ho dotkla.

Kolik křesťanů je dnes večer zde, kteří vědí, že Ježíš podle dopisu k Židům je nyní Veleknězem, který má soucit s našimi slabostmi? Je jím? Jestliže je týmž Veleknězem, vykonává tutéž službu jako Velekněz, jak potom bude jednat? Bude jednat právě tak, jako tehdy. Věříte tomu? Jestliže tomu věříte, bude jednat právě tak, jak tehdy. Kolik z vás to věří? Zdvihněte svoji ruku a vyjádřete tím: „Skutečně tomu věřím.“

Dříve, než se oni postaví do modlitební řady, chceme mít modlitební řadu zde. Víím, že On je zde. Cítím Jeho přítomnost. Víím, že je zde. Je modlitební řada připravena? Chtěl jsem volat rovněž ze shromáždění. Modlete se a hleďte sem. Modlete se, prostě Mu věřte.

Tam sedí jedna dáma, která se dívá na mně. Sedí přímo vedle paní s brýlemi. Nevidíte, že něco je nad tou ženou? Pohleďte sem. Vidíte to?

Ona má srdeční nemoc. Věříš, že tě Bůh uzdraví? Jestliže ano, zdvihni svoji ruku. To byla tvoje nouze. Je to pravda. Jestliže to byla skutečně tvá nouze, tedy zdvihni ruku, aby to lidé viděli. Zdvihni svoji ruku vysoko. Již to nemáš. Tvá víra tě uzdravila.

ON je včera, dnes i na věky tentýž. Existuje odpor, avšak Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Modlete se dále; nepotřebujete být zde nahore, vid'te.

Toto je dáma, kterou jsem, pokud je mi známo, ve svém životě ještě nikdy neviděl. Ta žena tu stojí a má modlitební lístek. Nevěděla jsi, zda budeš vyvolána. Někdo ti dal modlitební lístek. Tvé číslo bylo zavoláno, proto jsi sem přišla. Souhlasí to? Nemohu vědět, kdo jsi, co jsi, odkud přicházíš, co bys chtěla – vůbec nic. Jsem muž, ty žena. Tentýž obraz nacházíme jednou v Bibli u Jana, 4. kapitola.

Nyní se zeptáte: „Co jsi předtím dělal, bratře Branhame?“ Dalo se to prostě do chodu. Já nevím nic. ON to musí učinit; já nevím nic. Jak se to stalo s tou ženou tam? Nikdy jsem ji ve svém životě neviděl. Je mi docela cizí. Mám zato, že to byla žena. Kdo byl právě předtím ve shromáždění uzdraven? Ano. Jsme si navzájem cizí? Jestliže je tomu tak, pokyň svou rukou. Vidíte? Ještě nikdy jsem tu ženu neviděl, seděla tam a věřila. Něčeho se dotkla, že ano? Nic by to nepomohlo, kdyby se někdo dotkl mne.

Nepoznáváte, že Bible je skutečně Slovo Boží? ON je tentýž včera, dnes i na věky. Z nás se stávají chrámy Ducha svatého, jenž jest Kristus. To je to pravé semeno. Potom přichází pravý Duch svatý do pravého semene Slova. Nestačí vzít z něho jen nějaký díl. To dělá ďábel. Koukněte, jde o každé Slovo. ON přece není jen půl Boha, nýbrž celý. Potom se dějí takové věci.

Zde je žena, kterou jsem ještě nikdy neviděl. Ježíš potkal tehdy takovou ženu. Třeba není ve stejném stavu, to nevím. Seděl u studny. Musel volit cestu přes Samaří. Samaří přece leželo v horách. Na cestě do Jericha musel jít skrze Samaří a přišel k městu Sychar. Tam se posadil u studny a poslal své učedníky, aby nakoupili potraviny.

Kolik lidských ras dnes existuje na světě? Tři. Potomci Sema, Cháma a Jáfeta. Všichni pocházíme z Noé. Ostatní obyvatelé světa byli v tom čase zničeni. Proto existovali jen tři skupiny lidí: Židé, pohané a Samaritáni, kteří byli napůl Židé a napůl pohané. I dnes existují na světě jen tři rasy.

Všechno, co přichází od Boha, je ve třech dokonalé. O těch třech jsem se dnes večer již zmínil: tři stádia odporu, tři stádia Slova, které se stalo tělem. Mluvil k Židům a řekl Natanaelovi když jej Filip k Němu přivedl, kde byl. Řekl: „JÁ jsem tě viděl, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Petrovi, kterého přivedl Ondřej, řekl: „Tvé jméno je Šimon; od nynějška se budeš nazývat Petr. Jsi synem Jonáše.“ To byli všechno Židé. Zde mluví k Samaritance. Nyní je doba pohanů. Ani jednou toto nečinil před pohany. Prozkoumejte Písmo. Nikdy! Avšak v Lukáši 17 zaslíbil, že krátce před Svým příchodem to bude činit.

Posadil se tam a přišla žena, která byla napůl Židovka, napůl pohanka. Prosil ji: „Ženo, dej mi píti.“

Odpověděla: „Jak to? Neměl bys mne o to prosit. Nemáme přece navzájem žádné obecenství. Jsi Žid, já Samaritánka.“

Odpověděl: „Kdybys věděla, s kým mluvíš, pak bys prosila ty Mne o nápoj.“ Co učinil? Navázal spojení s jejím duchem. Jakmile zjistil její těžkost, vyzval ji, aby přivedla svého muže. Odpověděla, že žádného nemá. Tu pravil: „To souhlasí. Měla jsi pět mužů...“

Pozorujte, když farizeové viděli, že to činí, ve svém odporu ke Slovu řekli: „Tento muž je belzebub, jasnovidec.“

Ježíš řekl: „Kdo řekne něco takového o Duchu svatém, až přijde a bude totéž činit, tomu to nebude nikdy odpuštěno.“ Tu máte váš odpor. Řekl, že jim odpouští, neboť Duch svatý dosud nepřišel, obětní Beránek dosud nezemřel.

Ta žena ale tak nesmýšlela. Řekla: „Pane, poznávám, že jsi prorok.“ Po staletí již neměli proroka. „Poznávám, že jsi prorok. Víme, že až přijde Mesiáš, kterého nazývají Kristus, pak bude přesně to činit.“

Ještěže to učinil včera, potom je ještě dnes tentýž. Tak se tehdy dal poznat. Není tomu dnes právě tak? Musí to být! Zde se setkávají opět muž a žena. Ona není tamtou ženou, já nejsem oním Mužem, avšak je zde tentýž Duch svatý. ON dal zaslíbení, že bude také ve dnech, až se zjeví Syn člověka, konat tytéž skutky, které konal.

Neznám tě, víš, že je to pravda. Jsme si navzájem úplně neznámí. Stojíš zde a možná že s tebou není něco v pořádku; nevím to.

Avšak jestliže mi Pán Ježíš skrze Ducha svatého zjeví tvoji nouzi, uvěříš potom, že je to Syn Boží, a ne člověk? Toto je jen schránka, chrám, kterého Bůh používá a který si zvolil. Činí to ve Své suverénní milosti a vyvolení. Uvěříš?

(Žena říká: „Amen.“)

Kolik vás ve shromáždění uvěří? Oba zde stojíme ve světle a nikdy v životě jsme se ještě nepotkali. Nemám tušení, kdo tato žena je, čím je, odkud přichází a co by chtěla. Ještě nikdy jsem ji neviděl, právě tak málo, jako tu ženu tam. Ovšem sledujte, co se snažím činit: Chci od vás odstranit ten odpor, abyste uvěřili Slovu, neboť Slovo se mezi námi stalo tělem. Slovo v našich tělech se stává živým. To ukazuje na přítomnost Boží.

Kéž jí to On dá. Ona má čestnou naléhavou prosbu. Je bezdětná a přeje si děťátko. Je jí asi čtyřicet let. To jistě není možné.

Zde sedí ženy, které byly po celý svůj život neplodné a rovněž takto přišly k pódiu. A Pán jim daroval děti! Vy, u nichž tomu tak bylo, zvedněte, prosím, svoji ruku. Vidíš? Potom, co jsem v neděli odpoledne odtud vy-cházel, vyzdvihl jsem malé děvčátko, její matka byla neplodná a Pán promluvil. Je to roztomilé malé děvčátko zde? Kde je? Tam sedí. Myslím, že její matka je u ní. Tam je to děvčátko. Vidíte ji? Ona byla mluveným Slovem od Boha.

Uvěříš Mu z celého srdce? Věříš, že požehnání, které jsi přijala, které v sobě pociťuješ, je Boží odpovědí? Kdyby mi Bůh řekl, jaké je tvé jméno, uvěřila bys pak? Již bys mohla určit pro to dítě jméno. Můžeš jít domů paní Thompsonová a budeš mít své děťátko, jestliže věříš z celého srdce.

Věříte z celého srdce? Mějte víru. Nepochybujte. Věřte jednoduše Bohu. Bůh je Bůh.

Jak se vám vede, můj pane? Mám zato, že ani my se vzájemně neznáme. Jedině, kdy jsem vás v životě viděl, bylo, pokud vím, když jste vcházel. Myslil jsem, že jste strýček bratra Shakariana, bratr Mashagin, zpěvák. Potom jsem vás opět viděl, když jste přišel do modlitební řady. Jsem vám tedy neznámý a vy mně rovněž. Možná, že mi Pán Ježíš o vás něco řekne, kupříkladu co by ste si přál. ON vám to již dal. Jediné, co potřebujete, je dostatek víry.

Kolik vás tomu rozumí? Je zapotřebí jen dostatek víry, abyste přijali, oč prosíte. Jestliže zde stojíte, protože máte naléhavou prosbu, a On mi může říci, co si přejete, pak zde musí být něco, co to způsobuje, neboť sami víte, že vaši prosbu neznám. Ve Slově to zaslíbil, že to učiní. Znal myšlení jejich srdcí. Souhlasí to?

Máte velké přání, abyste byl uzdraven. Trpíte jednou nervovou věcí, jste velmi nervózní. To souhlasí. Máte rovněž nemocná záda. Již po nějaký čas je to velmi zlé. Byl jste operován. To je „tak praví Pán.“ To je pravda. To souhlasí. Je zde ještě něco: Vaší hlubokou žádostí je přijmout křest Duchu svatého. To přesně souhlasí. Pojd'te sem.

Drahý Bože, ve jménu Ježíše Krista nechť je tento muž naplněn Duchem svatým, nechť jsou mu splněna jeho naléhavá přání. V Ježíšově jménu. Amen.

Nyní to přijmi, můj bratře. Měj víru, nepochybuj.

Jak se daří tobě? Mám zato, že ani my se vzájemně neznáme. Jestliže to souhlasí, zdvihni ruku, aby to lidé viděli. Potom vědí, že jsme si navzájem cizí. Pokud jsem si vědom, ještě nikdy v životě jsem ji neviděl. Mám za to, že ani ona mne ještě nikdy neviděla, kromě ve shromáždění. Nebeský Otec to ví a Jeho Slovo zde leží přede mnou, že jsem tuto ženu ještě nikdy v životě neviděl, pokud se pamatuji. Proto nemohu vědět, proč jsi zde. Nemám vůbec tušení, kdo nebo co jsi, ani o tobě nic jiného nevím. Nemohl bych ti říci ani jednu věc.

Je to prostě dar. Slyšeli jste, jak jsem to před chvílí vysvětlil. Pojd' sem a poslyš, co On říká. Já mohu jen to říci, co uvidím. Co On neřekne, nemohu ani já říci. Jestliže bych řekl něco sám ze sebe, pak by to bylo zvrácené. Muselo by to být nesprávné. Avšak jestliže to řekne On, je to absolutně správné. Nemůže to nikdy být a ještě nikdy to nebylo nesprávné. Pokud je to od Boha, nikdy to ani nebude nesprávné, neboť Bůh se nemůže mýlit.

Uvěřila bys, jestliže mi Bůh může říci, co bys chtěla, co je tvoje žádost, proč tu jsi nebo co jsi učinila, nebo něco podobného, kdo jsi, odkud přicházíš, nebo cokoli mi řekne? Děkuji.

Máš těžkosti s nohama. Trápí tě nohy. To souhlasí. Máš také ženskou nemoc, nepravidelnost. Máš velkou žádost ve svém srdci, neboť jsi něco nebo někoho ztratila. Je to mladík: Tvůj syn utekl z domova. Ráda bys, že bych se modlil, aby se vrátil.

Bože na nebi, navrať jí její dítě. Nechť Duch svatý dnes večer toho mladého muže zastaví na jeho cestě, Pane, a přivede jej zpět k jeho matce. Ve jménu Ježíše. Amen.

ON, který to věděl, ti ho vrátí. Nestarej se. Věř nyní a nepochybuj. Věř z celého srdce. Věř a Bůh ti dá i to druhé.

Nuže, tyto tři nebo čtyři případy rozeznání mne dovedly tak daleko, že jsem oslepen. Nemohu to vysvětlit. Neexistuje možnost to vysvětlit.

Řeknete: „Myslíš, že to bylo horší, než kázání trvající čtyřicet pět minut nebo více?“ Ano, jestliže by trvalo tři hodiny, nebylo by to tak zlé.

Jedna žena se dotkla roucha našeho Pána Ježíše. Lidé se mne nedotýkají. Koukněte, tato žena by se mě mohla dotýkat a dotýkat, a nic by se nestalo. Jsem přece jen člověk. Musí se Jeho dotknout. Potom je ten dar činný. Já sám se při tom úplně vyřazuji a říkám jen, co vidím, víc ne. Jestliže se mne dotkne, neznamená to vůbec nic. Avšak skrze mne se dotýká Ježíše. Tak se ona žena dotkla Boha skrze Ježíše. ON nevěděl, co s ní bylo. Dotkla se jen Jeho roucha, šla dále a posadila se. Potom se zeptal: „Kdo se Mě dotkl?“

Apoštolé řekli: „Všichni se přece na Tebe tlačí. Proč se ptáš na něco takového?“ Odpověděl: „Pocítil jsem, že ze Mne vyšla síla.“ Víte, co znamená moc? Síla. Zeslábl poté, co se Ho dotkla jedna žena – Jeho, Syna Božího. Co je pak se mnou, takovým hříšníkem, který byl zachráněn z Jeho milosti? Víte, proč je jich ještě více? Řekl: „Kdo věří ve Mne, bude skutky, které Já činím, také konat, ano, on bude konat ještě větší, než jsou tyto, neboť Já jdu k Otcí.“ „Větší“ je tam psáno, avšak správný překlad z řeckého by musel znít: „Ještě více než toto budete konat.“

Tuto dámu neznám. Nevím o ní nic. Vůbec ji neznám, jako i ostatní lidé. Navzájem se neznáme. Zdvihni ruku, aby lidé věděli, že se neznáme. Syn Boží se tehdy setkal s jednou ženou u studny. Byl to takový obraz jako je nyní tento. Mluvil s ní trochu a poznal její nouzi a řekl jí ten problém, který měla. Podle toho poznala, že byl tím Mesiášem.

Dotkla ses mne a já jsem se tebe dotkl, a nic se nestalo. Avšak jestliže moje víra skrze ten dar a tvoje víra v něj se Jej mohou dotknout, pak může On skrze mne k tobě mluvit. Podle toho poznáš, že je On zde, jako byl tam u studny u Sycharu. ON je tentýž včera, dnes i na věky. Věříš tomu?

Ty máš tolik nouzí, tolik bolestí a komplikací. Jedna z hlavních věcí, za kterou se mám modlit, je arthritis. To souhlasí, že ano? Kvůli arthritis jsi stále chromější. Cítíš to, když chceš zvednout ruku.

Pokud si vzpomínám, šla docela pomalu. Počkej ještě okamžik, možná, že bude ještě něco jiného řečeno. Lze pocítit věci, které jsou mezi lidmi. Je to jako vánek, který vane člověku vstříc. Říkají: „To jen uhodl,“ nebo něco podobného.

Zdá se, že jsi milá (jemná) osoba. Rád bych ještě okamžik s tebou mluvil. Zůstaňme tu ještě trochu stát, neboť věřím, že máš ještě něco na srdci, co si od Boha vyprošuješ. Já na tu modlitbu nemohu odpovědět, ale On může. Jestliže tomu věříš, On to již učinil. Jestliže bys ale chtěla věřit, má ti

při tom být pomůženo. Nyní ti to řeknu: Týká se to jednoho rodinného příslušníka, který zde není. Je to tvůj bratr. On vůbec ani není v tomto státě. Žije v jedné vlhké zemi, kde je mnoho jezer. Mohl by to být Michigan. Ano, je to Michigan. Trpí smrtelnou nemocí. Souží ho nevyléčitelná nemoc ledvin. To souhlasí, že ano? Je to „Tak praví Pán.“

Pošli svému bratrovi kapesník, který máš ve své ruce a jenž jsi zdvihla k Bohu. Řekni mu, aby nepochyboval, ale věřil. On je nyní uzdraven, jestliže tomu věříš.

Věříš z celého srdce? Jestliže věříš, existuje jen jedno, co dělat, totiž to plně a zcela přijmout. Souhlasí to?

Říkáte: „Bedlivě si lidi prohlíží. Pozoruje je.“ To zažije člověk tak často. Abyste však věděli: Na dámu, která nyní přichází, na tu pacientku, ať je kdokoliv, se nebudu nyní dívat. Věříš, že mi Bůh může zjevit tvoji těžkost? Zdvihni svoji ruku, jestliže věříš. Myslím dámu zde, tu pacientku. Jestliže tomu věříš z celého srdce, nebude ti tvé astma již více překážet. Jdi domů a věř, že jsi byla nyní uzdravena.

Sledujte, tady to je. Dokonce i když se člověk dívá tam, přichází vidění, úplně jedno, co se děje. Amen. Nemůžete to vidět? Je to tak dokonalé, jak dokonalý může jen být Bůh.

Věříš i ty? Astma může i tebe opustit, že ano? Věříš tomu? Tedy jdi a řekni Pánu Ježíši, že Mu věříš.

Jednoho dne budeš muset chodit o holi, až tě arthritis ochromí. Ale to se nestane. Ty tomu věříš, že se to nestane, není-liž pravda? Věříš, že budeš zdravá. Jdi svojí cestou. Ježíš Kristus tě uzdravuje.

Srdeční choroba zabíjí lidi. Ale ona tě nemusí zabít. Věříš, že Bůh tě může vyléčit a uzdravit? Jdi, věř z celého srdce a řekni: „Dost dlouho jsem se za to modlila.“

Mluvíš anglicky? Rozumíš anglicky? (Přichází překladatel – pozn. překl.) To je dobré. Přelož jí, prosím, co jí řeknu. Řekni jí: „Jestliže věří, opustí ji nemoc žaludku.“ Věří? I bolest zad tě opustí. Teď můžeš jít svou cestou. Jsi uzdravena.

Jak se vede tobě? Věříš?

Ten muž s nemocí zad, který sedí tam, se na mne podíval, když jsem to řekl. I on může být uzdraven; jestliže tomu věříš. V pořádku.

Dáma, která sedí přímo vedle tebe, má bolest šíje. Že ano, paní? Věříš, že tě Bůh uzdraví? Polož ruce na toho malého hochu, aby i jeho kolena

byla uzdravena. Věříš tomu? Ty jsi měla ženskou nemoc; již ji nemáš. Tvá víra tě vyléčila a uzdravila.

Věříte, že Ježíš Kristus je včera, dnes i na věky tentýž? Tedy si navzájem budeme pokládat ruce a modlit se modlitbou víry. Každý z nás se modli modlitbou víry.

Drahý Bože, během toho, co jsme tak zahaleni do Tvé svaté přítomnosti, vidíme Tě působit v celém shromáždění. Všude jsou uzdravováni nemocní. Ty jsi Bůh. Prosím, abys celé toto shromáždění uzdravil. Nechť svěží dech Boží padne do jejich srdcí. Dej jim poznat, že čas končí.

Prodlíme zde již jen trochu, potom budeme u Něho, kterého milujeme.

Nechť Jeho přítomnost nyní všem přinese uzdravení.

Zatracujeme satana, zatracujeme celé jeho konání ve jménu Ježíše Krista. Satane, vyjdi ven z těchto lidí! Všichni, kdo nyní Pánu věříte a přijímáte uzdravení, vstaňte a řekněte: „Povstávám, abych přijal uzdravení. Tomu věřím.“ Úplně jedno, jaký může být váš stav, jestliže tomu skutečně věříte, pak vstaňte, zdvihněte ruce a řekněte: „Tobě buď dík, Pane Ježíši, že jsi mne uzdravil.“

Bůh buď s vámi.